

Salmo 40

¹*Al maestro del coro. Di Davide.*

Ho sperato: ho sperato nel Signore
ed egli su di me si è chinato,
ha dato ascolto al mio grido.

³ Mi ha tratto dalla fossa della morte,
dal fango della palude;
i miei piedi ha stabilito sulla roccia,
ha reso sicuri i miei passi.

⁴ Mi ha messo sulla bocca un canto nuovo,
lode al nostro Dio.

Molti vedranno e avranno timore
e confideranno nel Signore.

⁵ Beato l'uomo che spera nel Signore
e non si mette dalla parte dei superbi,
né si volge a chi segue la menzogna.

⁶ Quanti prodigi tu hai fatto, Signore Dio mio,
quali disegni in nostro favore:
nessuno a te si può paragonare.
Se li voglio annunziare e proclamare
sono troppi per essere contati.

⁷ Sacrificio e offerta non gradisci,
gli orecchi mi hai aperto.
Non hai chiesto olocausto e vittima per la colpa.

⁸ Allora ho detto: «Ecco, io vengo.
Sul rotolo del libro di me è scritto,

⁹ che io faccia il tuo volere.
Mio Dio, questo io desidero,
la tua legge è nel profondo del mio cuore».

¹⁰ Ho annunziato la tua giustizia nella grande assemblea;
vedi, non tengo chiuse le labbra, Signore, tu lo sai.

¹¹ Non ho nascosto la tua giustizia in fondo al cuore,
la tua fedeltà e la tua salvezza ho proclamato.
Non ho nascosto la tua grazia
e la tua fedeltà alla grande assemblea.

¹² Non rifiutarmi, Signore, la tua misericordia,
la tua fedeltà e la tua grazia
mi proteggano sempre,

¹³ poiché mi circondano mali senza numero,
le mie colpe mi opprimono
e non posso più vedere.
Sono più dei capelli del mio capo,
il mio cuore viene meno.

¹⁴ Degnati, Signore, di liberarmi;
accorri, Signore, in mio aiuto.

¹⁵ Vergogna e confusione
per quanti cercano di togliermi la vita.
Retrocedano coperti d'infamia
quelli che godono della mia sventura.

¹⁶ Siano presi da tremore e da vergogna
quelli che mi scherniscono.

¹⁷ Esultino e gioiscano in te quanti ti cercano,
dicano sempre: «Il Signore è grande»
quelli che bramano la tua salvezza.

¹⁸ Io sono povero e infelice;
di me ha cura il Signore.
Tu, mio aiuto e mia liberazione,
mio Dio, non tardare.

Psaume 40

¹ *Au chef des chantres. De David.*

² J'avais mis dans le Seigneur mon espérance;
Et il s'est incliné vers moi, il a écouté mes cris.

³ Il m'a retiré de la fosse de destruction,
Du fond de la boue;
Et il a dressé mes pieds sur le roc,
Il a affermi mes pas.

⁴ Il a mis dans ma bouche un cantique nouveau,
Une louange à notre Dieu;
Beaucoup l'ont vu, et ont eu de la crainte,
Et ils se sont confiés dans le Seigneur.

⁵ Heureux l'homme qui place dans le Seigneur sa confiance,
Et qui ne se tourne pas vers les hautains et les menteurs!

⁶ Tu as multiplié, Seigneur, mon Dieu!
Tes merveilles et tes desseins en notre faveur;
Nul n'est comparable à toi;
Je voudrais les publier et les proclamer,
Mais leur nombre est trop grand pour que je les raconte.

⁷ Tu ne désires ni sacrifice ni offrande,
Tu m'as ouvert les oreilles;
Tu ne demandes ni holocauste ni victime expiatoire.

⁸ Alors je dis: Voici, je viens
Avec le rouleau du livre écrit pour moi^[a].

⁹ Je veux faire ta volonté, mon Dieu^[b]!
Et ta loi est au fond de mon cœur.

¹⁰ J'annonce la justice dans la grande assemblée;
Voici, je ne ferme pas mes lèvres, Seigneur, tu le sais!

¹¹ Je ne retiens pas dans mon cœur ta justice,
Je publie ta vérité et ton salut;
Je ne cache pas ta bonté et ta fidélité
Dans la grande assemblée.

¹² Toi, Seigneur! tu ne me refuseras pas tes compassions;
Ta bonté et ta fidélité me garderont toujours.
¹³ Car des maux sans nombre m'environnent;
Les châtiments de mes iniquités m'atteignent,
Et je ne puis en supporter la vue;
Ils sont plus nombreux que les cheveux de ma tête,
Et mon courage m'abandonne.
¹⁴ Veuille me délivrer, ô Seigneur!
Seigneur, viens vite à mon secours!
¹⁵ Que tous ensemble ils soient honteux et confus,
Ceux qui en veulent à ma vie pour l'enlever!
Qu'ils reculent et rougissent,
Ceux qui désirent ma perte!
¹⁶ Qu'ils soient dans la stupeur par l'effet de leur honte,
Ceux qui me disent: Ah! ah!
¹⁷ Que tous ceux qui te cherchent
Soient dans l'allégresse et se réjouissent en toi!
Que ceux qui aiment ton salut
Disent sans cesse: Exalté soit le Seigneur!
¹⁸ Moi, je suis pauvre et indigent;
Mais le Seigneur pense à moi.
Tu es mon soutien et mon libérateur:
Mon Dieu, ne tarde pas!

Psalm 40

¹*To the chief Musician. A Psalm of David.*

I waited patiently for the Lord; and he inclined unto me, and heard my cry.

² He brought me up also out of an horrible pit, out of the miry clay, and set my feet upon a rock, and established my goings.

³ And he hath put a new song in my mouth, even praise unto our God: many shall see it, and fear, and shall trust in the Lord.

⁴ Blessed is that man that maketh the Lord his trust, and respecteth not the proud, nor such as turn aside to lies.

⁵ Many, O Lord my God, are thy wonderful works which thou hast done, and thy thoughts which are to us-ward: they cannot be reckoned up in order unto thee: if I would declare and speak of them, they are more than can be numbered.

⁶ Sacrifice and offering thou didst not desire; mine ears hast thou opened: burnt offering and sin offering hast thou not required.

⁷ Then said I, Lo, I come: in the volume of the book it is written of me,

⁸ I delight to do thy will, O my God: yea, thy law is within my heart.

⁹ I have preached righteousness in the great congregation: lo, I have not refrained my lips, O Lord, thou knowest.

¹⁰ I have not hid thy righteousness within my heart; I have declared thy faithfulness and thy salvation: I have not concealed thy lovingkindness and thy truth from the great congregation.

¹¹ Withhold not thou thy tender mercies from me, O Lord: let thy lovingkindness and thy truth continually preserve me.

¹² For innumerable evils have compassed me about: mine iniquities have taken hold upon me, so that I am not able to look up; they are more than the hairs of mine head: therefore my heart faileth me.

¹³ Be pleased, O Lord, to deliver me: O Lord, make haste to help me.

¹⁴ Let them be ashamed and confounded together that seek after my soul to destroy it; let them be driven backward and put to shame that wish me evil.

¹⁵ Let them be desolate for a reward of their shame that say unto me, Aha, aha.

¹⁶ Let all those that seek thee rejoice and be glad in thee: let such as love thy salvation say continually, The Lord be magnified.

¹⁷ But I am poor and needy; yet the Lord thinketh upon me: thou art my help and my deliverer; make no tarrying, O my God.

المزمور ٤٠

لِقَائِدِ الْمُرْتَمِينَ، مَزْمُورٌ لِدَاوُدَ.

انْتَظَرْتُ اللَّهَ بِصَبْرٍ.
فَالْتَقَتْ إِلَيَّ وَسَمِعَ صُرَاخِي.
مِنَ الْمَوْتِ نَشَلْنِي.
أَخْرَجَنِي مِنَ الرَّحْلِ.
عَلَى أَرْضٍ ثَابِتَةٍ وَضَعَ قَدَمَيَّ،
وَتَبَّتْ خَطَوَاتِي.
وَضَعَ ثَرْنِي مَةً جَدِيدَةً عَلَى سَفَتَيَّ،
ثَرْنِي مَةً شُكْرٍ لِإِلَهِنَا.
كَثِيرُونَ سَيَرُونَ أَعْمَالَهُ،
فَيَهَابُونَ اللَّهَ وَيَتَّكِلُونَ عَلَيْهِ.
هَنِيئاً لِمَنْ وَضَعَ ثِقَتَهُ فِي اللَّهِ،
وَلَا يَلْجَأُ إِلَى الشَّيَاطِينِ وَالْإِلَهِةِ الْمُرَافِقَةِ.
يَا إِلَهِي، أَنْتَ صَنَعْتَ عَجَائِبَ كَثِيرَةً.
رَائِعَةٌ هِيَ خُطْطَاكَ لَنَا،
وَلَيْسَ مَنْ يَقْدِرُ أَنْ يَذْكُرَهَا كُلَّهَا.
سَأُخْبِرُ بِهَا مَرَّةً بَعْدَ مَرَّةٍ، مَعَ أَهْلِهَا لَا تُحْصَى.

أَنْتِ لَا تُسَرُّ بِالذَّبَائِحِ وَالْقَرَابِينِ،
بَلْ فَتَحْتِ أُذُنِي لِصَوْتِكَ.
لَمْ تَطْلُبْ ذَّبَائِحَ صَاعِدَةً وَذَّبَائِحَ خَطِيئَةٍ.
لِهَذَا قُلْتُ: «هَا قَدْ جِئْتُ». مَكْتُوبٌ هَذَا عَنِّي فِي الْكِتَابِ.
رَغَبْتِي أَنْ أَفْعَلَ مَشِيئَتَكَ يَا إِلَهِي،
وَشَرِيعَتُكَ هِيَ فِي قَلْبِي.»
بَشَّرْتُ بِأَعْمَالِكَ الْحَسَنَةِ بَيْنَ الْجَمَاعَةِ الْكَبِيرَةِ.
وَأَنْتِ، يَا اللَّهُ، تَعْلَمُ أَنَّي لَا أَقُولُ شَفَتِي.
لَمْ أَكْتِمْ فِي قَلْبِي أَعْمَالَكَ الصَّالِحَةَ.
بَلْ جَاهَزْتُ بِإِخْلَاصِكَ وَخَلَاصِكَ.
عَنِ الْجَمَاعَةِ الْكَبِيرَةِ لَمْ أَخْفِ شَيْئاً
مِنْ صِدْقِ مَحَبَّتِكَ وَأَمَانَتِكَ.
فَلَا تَمْنَعْ، يَا اللَّهُ، عَنِّي رَحْمَتَكَ.
وَبِصِدْقِ مَحَبَّتِكَ وَأَمَانَتِكَ احْمِنِي دَوْماً.
لِأَنَّ أَشْرَاراً بَلَا عَدَدٍ قَدْ حَاصَرُونِي.
وَحَطَايَايَ أَمْسَكْتُ بِي وَلَا أَرَى مَهْرَباً.
حَطَايَايَ أَكْثَرُ مِنْ شَعْرِ رَأْسِي.
وَشَجَاعَتِي فَارَقْتَنِي.
أَرْجُوكَ أَنْقِذْنِي يَا اللَّهُ!
يَا اللَّهُ، أَسْرِعْ إِلَيَّ مَعُونَتِي!
لَيْتَ السَّاعِينَ إِلَيَّ مَوْتِي يَخْرُونَ وَيُهْرَمُونَ!
لَيْتَ مَنْ يُرِيدُونَ أَذِيَّتِي يَسْقُطُونَ
وَيَنْدَجِرُونَ!
لَيْتَ الْمُتَهَكِّمِينَ عَلَيَّ يَخْرَسُونَ
فِي دُلُومِهِمْ وَخَزَائِمِهِمْ.
وَلْيَبْتَهِجْ وَيَفْرَحْ كُلُّ مَنْ يَطْلُبُكَ.
لِيَقُلْ مُحِبُّو خَلَاصِكَ دَائِماً:
«عَظِيمٌ هُوَ اللَّهُ»!
لَكِنْ انظُرْ إِلَيَّ يَا رَبِّي،
لَأَنِّي أَنَا مَسْكِينٌ وَبَائِسٌ.
إِلَهِي، عَوْنِي وَخَلَاصِي أَنْتِ.
فَلَا تَتَأَخَّرْ.